

mijmering / om niet

Het is bloesemtijd. Hoewel ik, zoals bekend, geen fan ben van de lente - ik ben immers een herfstmens - kunnen vroege bloeiers me wel bekoren. Die lieve roze ribes bijvoorbeeld, die overigens heerlijk fris ruikt, vertedert me elk jaar weer. Het is net onkruid, hij trekt zich van niets en niemand wat aan, elk jaar staat die struik weer met veel plezier z'n best te doen. 'Een oude struik', zei Maarten de tuinman, 'uit de jaren zeventig, toen de mensen nog bruine meubels kochten'.

Ik ben een tuinconsument. Ik kijk graag naar mijn tuin en realiseer me al zo lang ik hier woon dat ik heb geboft met mijn ruime erf. Ik hou niet van geknipte gazons, niet van aangeharkte perkjes - eigenlijk helemaal niet van perkjes maar je moet iets om de boel niet te laten versloffen - ik hou niet van 'aangelegd'. Ik hou van het type groen waar ik doorheen kan lopen en me kan laten verrassen door een onverwachte bloem, door het volkomen onzelfzuchtig bosje Vergeet-me-nietjes dat zomaar, buiten mij om, is komen aanwaaien en waarvan ik elk jaar hoop dat het er weer is.

Ik ben teerhartig waar het bloemen betreft. Maarten de tuinman snoeide er van de week lustig op los - 'de meeste mensen zijn bang om te snoeien' - en overhandigde me een paar lange takken rozerode ribes. 'Voor in een vaas'. Om ze in een vaas te zetten moest ik de onderste bloemen er nogal hardhandig afknippen. Kijk, en dát kan ik nou niet. Hebben die bloemetjes een jaar hun best gedaan om het licht te zien en om te zijn zoals ze zijn bedoeld, snij ik ze af om in een vaas te passen! Ik weet het, niet alle erwtjes kunnen aan het raam zitten (met dank aan Hak en Martine Bijl), maar nu redde ik wat er te redden viel.

Ik heb ze geëerd, die bloemetjes, die net als de Vergeet-me-nietjes om niet voor mij bloeien. Om niet. Om alles.